

## Hồi thứ 17

### Lại Thử Đao Phong

Nhậm Sương Bạch vẫn đứng bất động sát tường, hai mắt cụp xuống nhìn dưới đất, trông chàng lúc này thật nhàn nhã, chẳng hề có dấu hiệu gì cho thấy chàng sắp đối mặt với một trường ác đấu, cục diện trước mắt, đối với chàng, đúng là không có trong mắt chàng.

Đại hán được gọi là Sài Giáo đầu lớn bước tiến đến gần, mục quang quét một vòng khắp đại sảnh, cuối cùng dừng lại nơi Nhậm Sương Bạch, cất giọng ồm ồm nói:

- Ta là Sài Hóa, xin hỏi tôn danh đại tánh của bằng hữu!

Nhậm Sương Bạch cười cười nói:

- Tại hạ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch!

Chú mục nhìn kỹ Nhậm Sương Bạch một lần nữa, thần thái Sài Hóa chẳng chút biến đổi, xem ra y vẫn chưa nghe đến danh hiệu của Nhậm Sương Bạch bao giờ, chậm rãi nói:

- Nhậm bằng hữu, giữa ngươi và Kim hồng vận này nếu có hiềm khích gì, ngươi cứ việc căn cứ vào quy củ giang hồ, đường đường chính chính đến đây để lý luận, bất kể ngươi muốn thế nào, Kim hồng vận cũng nhất quyết bồi tiếp đến cùng. Đàng này ngươi lại chẳng theo quy củ giang hồ, dùng thủ đoạn hèn hạ để gây rối, thử hỏi ngươi có còn coi Kim hồng vận của bọn ta ra gì nữa không?

Nhậm Sương Bạch cất giọng hòa mục nói:

- Thật lỗi quá, Sài Giáo đầu, tại hạ vốn chẳng có ý mạo phạm quý hiệu, những việc xảy ra vừa rồi chẳng qua là cách để có thể mời được chủ nhân của quý hiệu, Thôi bác bì, ra mặt cùng nhau giải quyết một đoạn ân oán ngày xưa mà thôi.

Sài Hóa nổi giận nói:

- Hồn láo! Ba tiếng "Thôi bác bì" để ngươi có thể kêu réo như vậy sao?

Nhậm Sương Bạch hơi nhướng mày hỏi lại:

- Nếu không gọi như vậy thì tại hạ còn biết gọi bằng gì?

Sài Hóa một tay chống nạnh, một tay điểm mặt Nhậm Sương Bạch, quát vang:

- Thôi lão gia của ta là người thiên hạ trên dưới trong ngoài đều kính nể, khâm phục, không chỉ là một đại lão gia đức cao vọng trọng ở bản địa, mà còn là một đại hào lừng danh khắp hắc bạch lưỡng đạo, tam sơn ngũ nhạc trên giang hồ, người dám ăn nói ngông cuồng như vậy biết đáng tội gì không?

Thần thái Nhậm Sương Bạch chẳng chút biến đổi, giọng đều đều nói:

- Thôi thì như vậy đi, tại hạ đáng tội gì tốt nhất là để cho Thôi bác bì dích thân ra mặt định đoạt.

Sắc diện Sài Hóa trầm hấn xuống, song mục phát xạ hung quang, nghiêng răng quát:

- Tiểu tử to gan! Cuồng vọng thất phu! Người dám cả gan hỗn láo với Thôi lão gia như vậy! Người chán sống rồi chăng?

Nhậm Sương Bạch thở dài đánh sượt một tiếng, chậm rãi nói:

- Sài Giáo đầu, người là kẻ đứng đầu trong đám bảo vệ đồ trường này, nói trắng ra chẳng qua cũng chỉ là một con chó dưới chân Thôi bác bì không hơn không kém. Ăn cơm người phải chạy việc cho người, tục ngữ nói ăn cây nào rào cây đó mà, thái độ của người vừa rồi là có thể thông cảm được. Nhưng nói để người được biết, như vậy đã là quá đủ để đáp đền ơn chủ, nếu người cứ tiếp tục diễn vai một "trung nô" cho đến phút cuối, thì hóa ra chẳng biết phân khinh trọng, làm như vậy chỉ thiệt thân người mà thôi.

Sài Hóa nghiêng răng găm lên:

- Người dám mắng ta là chó? Là nô tài?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu, vẻ ngao ngán nói:

- Làm người cần phải biết mình là ai, mình đang diễn vai gì giữa tuồng hát cuộc đời, chẳng nên nhắm mắt làm bừa, Sài Giáo đầu!

Nắm vạt trường bào nhét vào thắt lưng cho đỡ vướng, song mục Sài Hóa lòi hủi ra ngoài, nghiêng răng kèn kẹt, găm lên:

- Tên tiểu tử thói chẳng biết trời cao đất dày họ Nhậm kia, Sài Hóa này xuất đạo giang hồ mấy chục năm nay, chưa có kẻ ăn gan hùm mật gấu nào dám lớn tiếng nhục mạ ta như người, người là kẻ thứ nhất dám làm như vậy, cho người biết "Liên hoàn phi vân cước" của Sài Hóa này lợi hại đến thế nào!

Thần thái Nhậm Sương Bạch bỗng trở nên nghiêm lạnh khác thường, chậm rãi buông từng tiếng một:

- Sài Hóa! Ta nhắc lại một lần nữa, ngươi hò hét từ nãy đến giờ đã quá đủ đối với thân phận của một tên nô bộc trung thành rồi. Tốt nhất là ngươi không nên gánh nợ thay cho Thôi bác bì, bằng không, ta dám chắc là ngươi sẽ hối hận, Sài Giáo đầu, việc trong thiên hạ bao giờ cũng vậy, phải biết mà tránh trước, nếu để xảy ra rồi thì hối hận bao giờ cũng quá muộn, không thể vãn hồi lại được!

Sài Hóa cất tiếng cười lạnh luôn miệng, nói:

- Mẹ nó, cho ngươi đi xuống âm phủ mà hù Diêm lão bát!

Một tên đại hán đứng xéo trước mặt Nhậm Sương Bạch bắt đầu động thủ tấn công, hai thanh kim trảo chùy đã nhằm đầu Nhậm Sương Bạch giáng xuống!

Kim quang vừa chớp động, Nhậm Sương Bạch thậm chí mí mắt cũng không chớp, chân trái khễ cất lên, cầm gã đại hán lãnh trọn một cước, thân hình văng bắn ra xa hơn trượng, tiếng xương gãy rôm rốp thanh giòn, gương mặt con người vốn đầy đặn, bỗng dưng hóa thành móp méo trông dị dạng.

Hai tên đại hán khác, một xách quỷ đầu đao, một cầm vĩ đà chùy song song lướt tới, một nhằm thượng bàn, một nhằm hạ bộ đồng loạt tấn công Nhậm Sương Bạch. Hữu cước Nhậm Sương Bạch vung lên hoa thành hình vòng cung, hai tiếng bốp bốp vang lên, đầu hai tên đại hán xoay ngoặt ra phía sau, thành một tư thế mà cân cốt con người không thể nào với tới được, đương nhiên, trừ phi nó không còn được khổng chế bởi cân cốt nữa!

Lại thêm hai mạng người rời khỏi thế gian đi vào cõi hư vô!

Sài Hóa nhìn thấy cảnh tượng này thì vừa kinh hãi vừa căm hận, gầm lên một tiếng như con hổ đói mồi, thân hình chọt vọt thẳng lên không trung, kinh khí vùn vụt, song cước liên hoàn quét ra, khoảng cách giữa song phương lập tức được lấp đầy bởi trùng trùng cước ảnh, khí thế kinh nhân!

Nhậm Sương Bạch cúi gầm mặt, song chưởng tiến thoái loang loáng, nhẹ nhàng đón đỡ từng cước từng cước một đang quét tới, thế là hàng loạt tiếng chan chát vang lên, thế tấn công liên hoàn của Sài Hóa chẳng mang lại kết quả mà y và đồng bọn đang trông đợi.

Có lẽ, Sài Hóa đã tức khí đến mê muội cả đầu óc, y chẳng nghĩ ra rằng, sau hàng loạt cước liên hoàn mãnh liệt, đối phương chỉ dùng toàn thế thủ đón đỡ mà vẫn chẳng mang lại chút kết quả nào, giả như đối phương lựa thế phản công thì hậu quả sẽ như thế nào? Cũng bởi chẳng nghĩ ra được điểm này, thân

hình vừa rơi xuống đất, Sài Hóa đã lại gầm lớn một tiếng, lần thứ hai hùng hổ xông lên, song cước lại tung hoành ngang dọc, nhằm mặt ngực bụng đầu Nhậm Sương Bạch tấn công mãnh liệt.

Nhậm Sương Bạch đã bắt đầu mất kiên nhẫn, chỉ thấy thân hình chàng chao đi một cái, bất thần xuyên qua tầng tầng cước ảnh, tả thủ vươn ra chộp cứng một chân Sài Hóa, hữu thủ dựng đứng như đao, nhằm chân Sài Hóa chém mạnh xuống, tiếng xương gãy rôm rốp vang giòn, chân phải Sài Hóa gãy ngọt.

Bọn người có mặt trong đại sảnh, chỉ thấy hoa mắt một cái, một chân Sài Giáo đầu đã nằm gọn trong tay đối phương, chưa kịp hiểu đã xảy ra chuyện gì thì đã thấy Sài Giáo đầu đã một tay ôm chân phải nhẩy lưng từng trên sàn nhà, đồng thời thất thanh kêu rên dậy trời.

Xương chân tuy đã gãy tiện, nhưng gân vẫn còn nguyên vẹn, lại được bao bọc bởi lớp da thịt bên ngoài, mọi người nhìn vào chỉ thấy cẳng chân mềm oặt đung đưa, trông chẳng có vẻ gì là bị trọng thương cả, có điều người trong cuộc, tức là Sài Hóa thì biết rõ, cái đau đón nó ra làm sao. Phàm xương gãy bao giờ cũng lồi lõm sắc nhọn, mỗi một cử động là các cạnh sắc lại đâm vào thịt, cái đau cứ buốt lên tận óc, thiếu chút nữa y chẳng chết vì thương tích mà chết vì đau đớn.

Hai tên đại hán vội vàng chạy tới đỡ hai bên Sài Hóa, một trong hai tên mặt mày rở lõm, đưa mắt nhìn chằm chằm chân Sài Hóa, nhìn mãi chẳng thấy thương tích gì, không nhịn được, lên tiếng nói:

- Sài Giáo đầu, không thấy máu, cũng chẳng thấy thương tích, làm gì mà đau đến như vậy?

Sài Hóa mặt mày xám ngoét, mồ hôi vã ra như tắm, nghe hỏi thì diên tiết vùng tay giáng cho tên đại hán mặt rở một cái tát như trời đánh, hơi thở đứt quãng quát:

- Không thấy máu không thấy thương hả? Mẹ nó, thứ gì mà ngu đến như vậy không biết? Xương chân đã gãy tiện rồi mà còn không đau được sao? Người muốn thế nào mới đau hả?

Tên đại hán bị đánh vội vàng ngậm miệng chẳng dám nói lại nửa lời, nhưng nhìn mặt hắn là biết ngay hắn đang cố nhịn cười.

Sài Hóa trợn trừng song mục nhìn Nhậm Sương Bạch, nói đến văng nước bọt tứ tán:

- Người giỏi lắm, món nợ chiếc chân gãy này tạm gởi trên đầu người, chờ lát nữa đây lão gia sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi!

Nhậm Sương Bạch trầm tĩnh nói:

- Sài Giáo đầu, có được kết quả này cũng chính do người chọn lấy, không những ta đã năm lần bảy lượt cảnh cáo người mà còn đã nương nhẹ cho người rất nhiều rồi, chắc người cũng thấy, một chương lúc này ta thừa sức nhắm vào cổ người chứ chẳng cần đánh xuống chân người như vậy!

Hai cánh mũi Sài Hóa phập phồng kịch liệt, gân cổ nổi to như con giun đất găm lên:

- Mẹ nó thứ ăn nói nông cuồng chẳng coi trời đất ra gì cả! Người tưởng ta là một khúc gỗ chắc? Người tưởng ta sẽ để cho người muốn cắt muốn xẻ thế nào mặc tình hay sao? Đừng giả giọng nhân từ hỷ xả, họ Sài này chẳng cảm kích thứ tình cảm chó má đó!

Tiếp đó Sài Hóa quay ra quát gọi:

- Nhiếp Tòng! Nhiếp Tòng đâu rồi!

Một tên bưu hình đại hán từ trong đám đông chạy ra, đến trước mặt Sài Hóa cúi đầu hành lễ, nói:

- Sài Giáo đầu, có thuộc hạ!

Sài Hóa vừa thở dốc vừa quát:

- Mẹ nó, các người chết hết rồi hay sao mà chẳng thấy đứa nào ở đây hết vậy? Đã cho người đi bẩm báo đại thiếu gia chưa?

Bưu hình đại hán tên là Nhiếp Tòng vội cúi đầu thưa:

- Khi Sài Giáo đầu cùng đối phương động thủ, thuộc hạ đã cho người đi bẩm báo rồi, đại thiếu gia chắc sẽ đến đây ngay bây giờ!

Trợn trừng song mục, Sài Hóa điên tiết quát:

- Mẹ nó, tại sao lại lựa ngay lúc ta vừa động thủ mà đi phi báo?

Nhiếp Tòng ho khan mấy tiếng, lúng túng đáp lời:

- Thì bởi vì, à ... thưa Sài Giáo đầu, cũng bởi thuộc hạ cảm thấy tình hình có điều bất ổn, Sài Giáo đầu hình như không ngăn được đối phương, vì sự an nguy của Sài Giáo đầu, thuộc hạ ... thuộc hạ đành phải lạm quyền phát lạc ...

Sài Hóa vừa then vừa giận, nghiến răng quát:

- Mẹ nó, người thông minh dữ! Ta chưa đánh mà người đã trù cho ta bại trước rồi, bộ người nhìn thấy chữ bại lộ ra trên mặt cha người hả?

Nhiếp Tòng nơm nớp lo sợ cái tát như trời giáng rơi xuống mặt mình, lúng búng nói:

- Sài Giáo đầu, thuộc hạ chỉ có ý tốt mà thôi ...

Sài Hóa diên tiết hét:

- Mẹ nó, ý tốt của người mang đi vứt cho chó ăn! Đừng tưởng ta không biết người đang nghĩ gì trong đầu!

Lúc này ở trước cửa đại sảnh, một toán người tiền hô hậu ủng một thiếu niên hán tử bước vào. Thiếu niên hán tử trên dưới hai mươi tuổi, thân hình trông cao lớn vạm vỡ so với tuổi của y, da dẻ hồng hào, ngũ quan ngay ngắn, ngoại trừ song mục ươn ướt trông đậm nét đào hoa, nhìn tổng thể đường đường là một trang nam tử.

Theo sát hai bên tả hữu thiếu niên hán tử là hai nhân vật trông khá bất mắt; người bên phải có thân hình ngũ đoản, chỉ riêng đôi tay là dài chấm gối, chiếc đầu tròn lẳng nằm lọt thỏm giữa hai vai nung núc thịt, tưởng chừng chiếc đầu muốn xoay qua xoay lại cũng rất khó khăn; người đi bên trái thì gầy nhom nhỏ nhắn, gương mặt khô quắc như trái cam khô chần chịt nếp nhăn, trông như trên mặt có trải một lớp bông phơi mưa phơi nắng quanh năm. Hai người bước đi sát hai bên thiếu niên hán tử, trông như hai hộ vệ tùy thân nửa bước chẳng rời.

Sài Hóa vừa nhìn thấy thiếu niên hán tử thì vội vàng hất hàm ra hiệu cho hai tên đại hán đi mình tiến lên phía trước, thương thế của y chừng như trong thoáng chốc đã trở nên nặng hơn rất nhiều, nặng đến nỗi cơ hồ đứng cũng không đứng vững nữa.

Thiếu niên hán tử vội vàng bước nhanh tới mấy bước, giọng lo lắng hỏi:

- Sài Giáo đầu, kẻ nào đã đánh người ra đến nông nỗi này?

Sài Hóa thở hổn hển, song mục nửa nhắm nửa mở, giọng như sắp đứt hơi tới nơi, nói:

- Đại thiếu gia, Sài Hóa vô năng không bảo vệ được đồ trường, lại còn bị tên tiểu tạp chủng họ Nhậm đánh gãy hết một chân ...

Thiếu niên hán tử nhìn chiếc chân đang đưa lật lìa của Sài Hóa, bất giác đôi mày rậm dựng đứng dậy, giọng xót xa nói:

- Thật là quá đáng, muốn đến phá rối thì cứ phá rối, việc gì phải đánh người trọng thương đến nông nỗi này, Sài Giáo đầu, người cứ tránh sang một bên nghỉ ngơi, mọi việc ở đây đã có ta ra mặt giải quyết, kẻ gây sự đâu rồi? Hắn đang ở đâu?

Chẳng chờ cho Sài Hóa chỉ mặt, Nhậm Sương Bạch đã cất tiếng nói:

- Người vừa đến đó có phải là nhi tử của Thôi Công Đức, Thôi Văn không?

Thiếu niên hán tử này chính là Thôi Vân, y đưa mắt nhìn Nhậm Sương Bạch từ đầu chí cuối một lượt, gần từng tiếng hỏi:

- Người chính là kẻ đã thương Sài Hóa?

Nhậm Sương Bạch mỉm cười trầm tĩnh nói:

- Không chỉ một mình Sài Hóa, ngoài ra còn ba người nữa, Thôi Vân!

Song mục Thôi Vân mở lớn trừng trừng, quát:

- Tại sao ngươi lại làm như vậy?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Vì một đoạn công án với lão tử ngươi, hay nói cho chính xác hơn là một mối huyết hải thâm cừ. Việc làm của ta chỉ là để dẫn xà xuất động, nhất thời dẫn chưa được lão xà, dẫn được con tiểu xà ra khỏi động cũng chẳng hề gì, đánh giập đầu tiểu xà, chẳng lo gì lão xà không ra mặt!

Thần thái Thôi Vân trở nên điềm tĩnh hơn, chậm rãi nói:

- Giữa ngươi và thân phụ ta có oán cừ gì?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi đáp:

- Đó là việc giữa ta và lão, Thôi Vân, ngươi không thể giải quyết được, tốt nhất là ngươi mời Thôi Công Đức ra đây giáp mặt ta giải quyết vấn đề!

Thôi Vân cười lạnh nói:

- Thiên hạ thường nói, phụ trái tử hoàn, vô luận giữa thân phụ ta và ngươi có oán cừ gì, muốn gặp thân phụ ta, trước tiên ngươi phải qua được ta cái đã, việc của ông ta cũng chính là việc của ta!

Thần thái Nhậm Sương Bạch nghiêm lạnh nói:

- Thôi Vân, oan có đầu nợ có chủ, ngươi chẳng phải là đối tượng mà ta nhắm tới, ta nghĩ ngươi chẳng nên gánh nợ thay cho người khác làm gì, món nợ giữa ta và lão tử của ngươi, chỉ có người trong cuộc mới giải quyết nổi, không nên bức ta làm thương hại đến người vô can!

Lão nhân đứng bên phải Thôi Vân, người có thân hình thấp đậm mập ú bỗng lên tiếng chen vào:

- Bằng hữu, lúc này chẳng phải là ngươi đã nói, đánh người nhỏ thì người lớn sẽ ra mặt đó sao? Ngươi nói đúng lắm, hiện giờ thì người nhỏ đang ở ngay trước mặt ngươi, tại sao ngươi chẳng thử đi?

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm nói:

- Các hạ là ai?

Lão nhân mập lùn cất tiếng cười ha hả nói:

- Tại hạ Từ Thăng, song "nhân" "Tù", "nhật" trên "thăng" dưới "Thăng", đồng đạo võ lâm quen gọi ta là "Thông thiên tỷ", xưa nay phiêu bạt giang hồ, giờ thì về bên cạnh Thôi lão gia ăn bát cơm nhân hạ.

Cái tên "Thông thiên tỷ" Từ Thăng Nhậm Sương Bạch chưa từng nghe qua, nhưng chẳng phải vì vậy mà chàng lại có ý khinh thị đối phương. Hành tẩu giang hồ lâu ngày, Nhậm Sương Bạch biết rất rõ, võ lâm chẳng thiếu gì ngọa hổ tiềm long, nhân tài xuất chúng nhưng chẳng phải ai cũng lừng danh trên giang hồ, người mà chàng chưa từng nghe nói đến nhưng lại có tài nghệ xuất chúng còn nhiều vô kể, có danh phận trên giang hồ chưa hẳn đã là có tài nghệ siêu quần.

Từ Thăng lại lên tiếng nói khích:

- Thế nào? Bằng hữu, người không muốn giáp mặt Thôi lão gia nữa rồi sao? Cửa ải này người chẳng chịu qua, e rằng người chẳng bao giờ gặp được Thôi lão gia, thậm chí sợ còn không đứng được mà ra khỏi Kim hồng vận nữa!

Nhậm Sương Bạch nhẹ nhàng hỏi lại:

- Từ Thăng, người đang dụng kế khích tướng chăng?

Sắc diện Từ Thăng bỗng trầm hẳn xuống, giọng nặng nề nói:

- Cũng chẳng cần phải giấu giếm người làm gì, nói ra để người được minh bạch, đây chẳng phải là khích tướng, đó là trách nhiệm của ta. Mở đồ trường để tranh hơn thua, ai cũng phải dựa vào tài lực của bản thân, tùy theo khách chơi muốn chơi thế nào tùy thích, nhưng không phải ai muốn đến đây đập nát chiêu bài đồ trường cũng được. Bằng hữu, lẽ ra người phải biết tự lượng xem mình có đủ vốn để đến đây phá đám hay không!

Nhậm Sương Bạch gật gù nói:

- Thì ra người cũng cùng một hạng chó giữ nhà như Sài Hóa ...

Từ Thăng sa sầm nét mặt, giọng âm lạnh nói:

- Ta đã bùng chén cơm nhân ở đây, lẽ đương nhiên là phải xử lý những việc nhân hạ thế này!

Đến giờ thì Thôi Vân lại lên tiếng nói:

- Từ đại thúc, việc nhỏ mọn như vậy, chẳng cần Từ đại thúc phải đích thân xử lý!

Lão nhân đứng bên trái Thôi Vân, người gầy đét có gương mặt như trái cam phơi nắng lâu ngày, từ đầu đến giờ vẫn đứng im như tượng giờ cất giọng nghe như tiếng cạo tròn nôi, nói chen vào:

- Đại thiếu gia nói rất phải, Từ lão, người là đại tướng, việc nhỏ mọn chẳng cần phải đích thân giải quyết, cứ để ta đánh trận đầu, nếu ta làm không xong chừng đó người hãy ra mặt tranh phong với đối phương, ý ta là sợ nhất thời có điều gì sơ sẩy mà làm mất đi nhuệ khí của Kim hồng vận chúng ta!

Từ Thăng cười cười nói:

- Đừng đưa ta lên quá cao như vậy, Thái lão, tên tiểu tử này trông bề ngoài chẳng ra gì nhưng lại là một cao nhân bất lộ tướng, e rằng sẽ rất khó đối phó, giữa hai ta, bất kể là ai xuất trận trước cũng đều không được xem thường hẳn. Hắn đã dám cả gan đến đây gây sự, đương nhiên là phải rất tự tin vào bản lĩnh của mình.

Lão nhân gầy cặt tiếng cười âm lạnh nói:

- "Quỷ ảnh tử" Thái Anh này đã qua khỏi cái thời huyết khí hùng hực của tuổi trẻ từ lâu rồi, càng không phải là tay mơ mới xuất đạo giang hồ, không lo chuyện chưa đánh đã tưởng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay, hi hi, ta biết phải hành động thế nào, Từ lão!

Thôi Vân gật gật đầu nói:

- Nói gì thì nói, cẩn thận vẫn hơn, Thái đại thúc!

Thái Anh gật đầu nói:

- Chắc chắn là phải như vậy rồi, đại thiếu gia!

Nghe tiếng bước chân vượt ra khỏi đám đông, thân hình Nhậm Sương Bạch lập tức xoay qua đối diện với đối phương, đề cao cảnh giác, tiếng bước chân nghe thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đến độ nếu không lưu ý có thể chẳng nhận ra, người có bước chân càng nhẹ sự uy hiếp đối với chàng càng lớn.

Song phương còn cách nhau ba bước chân, Thái Anh dừng chân, thái độ tỏ ra rất hòa hoãn, tiên lễ hậu binh, hai tay ôm quyền thi lễ, nói:

- Lão phu Thái Anh, có lẽ bằng hữu cũng nên cho mọi người được kính ngưỡng tôn danh đại tánh để sau này nhắc lại còn biết mình đã được lãnh giáo cao chiêu của vị cao nhân dị sĩ nào.

Giọng Nhậm Sương Bạch trầm trầm đáp gọn:

- Tại hạ Nhậm Sương Bạch!

Thần thái của Thái Anh chẳng chút biến đổi, gật gật đầu nói:

- Nhậm Sương Bạch, cái tên nghe rất hay, đây thi vị!

Hơi dừng lời một thoáng, lão lại chậm rãi tiếp lời:

- Xem ra thì có vẻ như ta lớn tuổi hơn ngươi, thôi thì làm lớn làm lão, nhường ngươi một bước. Ngươi lấy binh khí ra tấn công trước đi!

Giọng Nhậm Sương Bạch vẫn âm trầm, nói:

- Chẳng cần phải tương nhượng, Thái Anh, bản thân ngươi cố giữ lấy tánh mạng là được rồi!

Hơi ngẩn người một thoáng, Thái Anh bỗng nổi cơn thịnh nộ, cất giọng the thé quát:

- Mẹ nó, chẳng biết thứ này từ lỗ nẻ nào chui lên mà ngông cuồng đến như vậy? Ngươi đang nói chuyện với Thái mỗ đó chẳng?

Gương mặt Nhậm Sương Bạch hơi đanh lại, giọng cứng nhắc, nói:

- Không sai, ta đang nói với ngươi đó!

Lớp lớp nếp nhăn trên gương mặt Thái Anh bỗng như từng đợt sóng nhấp nhô liên hồi, từ trong đôi mắt ti hí của lão, hai luồng hung quang sáng rực bắn ra, chỉ thấy chân lão khẽ giơ lên thân hình đã đến sát trước mặt Nhậm Sương Bạch, hữu thủ đột ngột giơ lên, ngũ trảo vươn ra như năm chiếc móc sắc nhằm yết hầu Nhậm Sương Bạch trảo tới!

Chiêu tấn công này nửa hư nửa thực, trong hư có thực, trong thực có hư, chiêu thức tuy thuộc loại hư chiêu dùng để thử xem phản ứng của đối phương, tuy nhiên nếu đối phương không phòng bị, sẽ lập tức hóa hư thành thực biến thành sát chiêu lấy mạng đối phương.

Song mục Nhậm Sương Bạch trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, chàng biết đối phương đang thử mình, đoán chắc rằng sát chiêu chí mạng còn đang ở phía sau, bởi vậy thân hình chàng chỉ hơi nghiêng đi một chút tránh khỏi ngũ trảo của đối phương chứ chưa có ý định phản công.

Thân hình Thái Anh bất thần chao đi một cái, và thật không thể ngờ được, chỉ nháy mắt lão đã nhẹ nhàng như chạch lướt tới sau lưng Nhậm Sương Bạch, hữu thủ khẽ di động, trong tay đã xuất hiện một cây cương chùy, thân chùy dài khoảng nửa thước đầu nhọn hoắc, hai bên có hai móc câu ngược cực kỳ sắc nhọn. Chùy ảnh chớp động, đồng loạt nhằm sáu nơi yếu huyệt trên lưng Nhậm Sương Bạch.

Cây cương chùy này có tên gọi, gọi là "Nhục uyển", nghĩa là "móc thịt", bởi lẽ một khi đã đâm vào cơ thể người, khi kéo ra, nhờ vào các móc ngược

sắc nhọn tuyệt luân hai bên đầu chùy, nhất định sẽ lôi theo một ít da thịt, khiến cho vết thương bị xé rộng ra tạo nên thương tích thảm khốc!

Nhậm Sương Bạch chẳng nhìn thấy hai chiếc móc câu ở hai bên đầu chùy, nhưng khi đầu chùy di chuyển trong không khí tạo nên tiếng xé gió lạ lùng sắc nhọn, chàng đã cảm nhận được tiếng xé gió ấy chẳng phải do một mũi nhọn đơn thuần tạo thành, điều này chứng tỏ binh khí của đối phương là loại đặc dị, chẳng giống những loại binh khí thường gặp, đồng thời nó cũng tiềm ẩn một sát cơ thật đáng sợ, một loại lợi khí có tính sát thương rất lớn. Tuy chẳng nhìn rõ hình dạng nó thế nào, nhưng Nhậm Sương Bạch biết chắc một điều, không bao giờ nên để nó chạm vào người.

Đầu chùy nhằm vào sáu nơi yếu huyệt phía lưng trái Nhậm Sương Bạch, nhưng nhìn tổng thể mà nói, bóng chùy đã bao trùm khắp lưng chàng, đối phương dễ dàng nhân những cơ hội thích hợp, biến chiêu để tấn công vào bất cứ bộ vị nào trên lưng.

Dương nhiên, Nhậm Sương Bạch chẳng để cho đối phương có được cơ hội thuận tiện như vậy, hai ống tay áo chàng khẽ phất lên, thân hình đột ngột bay vọt lên không trung, đảo người một vòng trên không trung, bằng một động tác cực kỳ quái dị, thân hình nhanh như chớp bay xẹt về phía cửa đại sảnh.

Thái Anh cũng nhanh chẳng kém, xoay người điểm chân bằng một tốc độ cực nhanh bay vọt theo sát gót, tựa như chỉ thấy lão điểm chân thì thân hình đã tới sau lưng Nhậm Sương Bạch rồi, miệng còn quát:

- Chạy đi đâu cho thoát!

Hành động của Thái Anh hoàn toàn nằm trong dự liệu của Nhậm Sương Bạch, chàng đang trông đợi y hành động như vậy, thế là, đao quang như thủy tuyết chợt bùng lên, thanh miến đao như con thần long bằng quang ảnh trắng toát kèm theo một vệt đỏ ám cuộn cuộn bay tới, tiếng xé gió nghe chấn động lá nhĩ.

Chiêu thức xuất thủ quá nhanh, không chỉ nhanh, nó còn nguy dị huyền hư, tựa như vầng hào quang tự cõi hư vô bỗng ngưng tụ lại, từ trên chín tầng không đột ngột giáng xuống, thế đao không chừa một khoảng trống nào, vầng ánh quang ngưng thành vật chất, một mảng vật chất thuần nhất!

Thái Anh hét lên một tiếng kinh hoàng, tứ chi bỗng co rút lại, thân hình như hóa thành một quả cầu da dọt vào tường văng bắn ra, thân hình đến lúc đó mới duỗi ra, nhưng tiếp liền sau đó, lại một lần nhân ảnh mờ mờ lướt ngược trở vào, đến sau lưng Nhậm Sương Bạch, trời ạ, quả đúng là một quỷ ảnh âm hồn bất tán cứ bám riết quanh người Nhậm Sương Bạch!

Trừ phi phải có một căn bản võ công cực kỳ thâm hậu, nếu không chẳng thể nào làm được một việc thần kỳ như vậy, vừa thoát khỏi một đao tấn công thật bất ngờ, với một đao này, những cao thủ bậc trung mười người có đến chín phải bỏ mạng, đừng nói đến việc vừa mượn thể tránh chiêu vừa phản công, chẳng bỏ phí một khoảng thời gian nào! Quả đúng là việc không thể tưởng tượng được!

Chừng như Nhậm Sương Bạch cũng cảm thấy khá bất ngờ, thân hình chàng hơi cúi xuống lướt tới phía trước bốn năm thước, thân ảnh chợt mờ đi rồi lập tức hóa thành bảy thân ảnh hư thực bất phân, bảy đạo đao quang từ phía bảy thân ảnh đồng loạt kích ra hóa thành một màn lưới quang ảnh nhằm thân hình Thái Anh chụp xuống!

Chiêu mở màn trong "Kiếp hình tứ thuật", "Thất ma tát vông" xuất hiện!

Cương chùy mới vừa thích ra, thậm chí Thái Anh còn chưa xác định bộ vị sẽ tấn công, chiêu "Thất ma tát vông" của đối phương đã chụp xuống đầu, dưới ánh quang huyền mực, kinh phong kích thể như dao cắt thịt, Thái Anh đã lập tức nhận ra tình hình bất diệu, tình hình này thì không thể nào dùng sức mà phản kháng được, thế là thân hình lão chuyển động cực nhanh men theo rìa ngoài của vầng quang ảnh, giở hết khinh công để tránh né, cuối cùng, lão cũng đã đi qua được chiêu "Thất ma tát vông" mà người chẳng mất một sợi lông!

Chỉ có điều, để thoát ra khỏi màn lưới đao quang ấy, trông dáng điệu lão lồi thoi lệch thếch đến thật tội nghiệp, đến khi thân hình dừng lại, y phục xốc xếch, mặt mày lấm lem, hơi thở ô ô, tưởng phổi có thể vỡ tung ra được!

Nhậm Sương Bạch chẳng thừa cơ truy sát, chàng muốn xem thử Thái Anh sau khi tránh được chiêu "Thất ma tát vông" của mình hình dạng ra sao? Có còn gan để tiếp tục giao đấu hay không?

Các nếp nhăn chần chịt trên gương mặt khô đét của Thái Anh tựa như đã dồn thành một mảng, sắc diện đen đui của lão cũng hóa thành màu xám thẫm, hơi thở dồn dập, song mục trùng trùng nhìn Nhậm Sương Bạch như vừa nhìn thấy quỷ:

- Mẹ nó ... mẹ nó ... cái này mà cũng gọi là lộ số võ công sao? Đúng là tà môn! Đúng là tà môn! Xuất đao làm gì có kiểu xuất đao nào như vậy? Không thể được mà!

"Thông thiên tỷ" Từ Thăng từ nãy đến giờ mục quang luôn nhìn chăm chăm vào trường đấu, đến lúc này mới thở hắt một hơi dài, nói:

- Thái lão, người không việc gì chứ?

Thái Anh một tay ôm ngực, vẫn đang thở dốc nói:

- Không việc gì! Ta vẫn còn thở được, Từ lão. Chỉ có điều chiêu của tên tiểu tử quả là quá hiểm, nếu không nhờ ta nhanh chân tránh né, e rằng giờ này đã sớm nằm xuống rồi!

Từ Thăng chú mục nhìn Nhậm Sương Bạch, giọng trầm trầm nói:

- Khi vừa giáp mặt người này ta đã cảm thấy đây là một kẻ nghề nghiệp thâm tàng bất lộ, cái tàn độc tiềm tàng ở đâu đó rất sâu trong người hắn, nhưng sát khí vẫn cứ hiển hiện đến người ngoài cũng phải cảm nhận thấy. Giờ thì điều ấy đã được chứng thực, không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ có điều chưa biết hắn thực sự là ai!

Thái Anh cảm phần nghiến răng nói:

- Hắn thực sự là ai còn chưa biết, một điều chắc chắn rằng hắn chẳng phải hạng tốt lành gì, mẹ nó, thứ tà môn ác bá!

Nhậm Sương Bạch cất giọng chậm rãi nói:

- Ta chẳng là ai cả, cũng không xuất thân từ bất cứ môn phái nào, càng không học nghề nghiệp theo lối chính đạo, bất quá chỉ học nơi này một miếng nơi khác một miếng, gom góp tích tụ dần để dùng khi cần đến, các vị không cần phải đề cao tại hạ nữa!

Thái Anh tức khí hét lên the thé:

- Mẹ nó, Nhậm Sương Bạch, ngươi đừng đắc ý quá sớm, bất kể là ngươi xuất thân từ hạng nào trong võ lâm, bất kể là lai lịch ngươi vang dội đến độ nào, ngày hôm nay Kim hồng vận cũng nhất quyết không tha mạng cho ngươi, từ giờ cho đến kết cục hãy còn một khoảng xa nữa!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười mỉa mai nói:

- Thái Anh, ngươi có còn dũng khí để tái đấu không?

Tựa như con ngựa phát cuồng lại bị người ta quất vào mông một roi chí mạng, Thái Anh nhảy dựng dậy, kéo cao giọng đến hết cỡ, ré lên:

- Đúng là thứ dùng mắt chó để nhìn người, ngươi tưởng rằng với một chút võ nghệ rượt gà đánh chó đó là đã có thể hù dọa được cha ngươi? Mẹ nó, cho đến tận bây giờ, ngươi vẫn chưa làm rụng được một sợi lông của cha ngươi, ngươi lấy gì để mở miệng nói ăn chắc như vậy chứ?

Nhậm Sương Bạch bình thản nói:

- Nếu đã nói vậy thì tại sao còn chưa tiếp tục? Nhưng có một điều ta cũng nói trước để ngươi rõ, lần thứ hai giáp trận ta sẽ không dùng tay giữa chừng

như lần trước nữa, mà tiếp sau chiêu thứ nhất sẽ là chiêu thứ hai thứ ba, người thử nghĩ xem, sẽ là một trận chiến đầy gian nan chứ chẳng nhẹ nhàng được như khi nãy đâu!

Song mục Thái Anh đỏ rực như mắt trâu điên, giọng hét đến khản đặc nói:

- Lão tử thà quăng bỏ cái mạng già này cũng không để cho hù dọa, mẹ nó, đó chẳng qua chỉ là một cây đao cùn, người tưởng có thể hóa thành "khổn tiên thằng" gặp ai cũng trối được hay sao? Mạng người cũng chỉ là hạng giá áo túi cơm, người tưởng người là Kim Cang La Hán hay sao? Họ Nhậm kia, lão tử không tin người có tài cán ba đầu sáu tay, pháp thuật vô biên!

Nhậm Sương Bạch hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Không sai, ta chẳng có bản lĩnh ba đầu sáu tay, càng không có pháp thuật vô biên, nhưng ta tự tin có thể dễ dàng chế phục được người, Thái Anh, người sành sỏi chỉ cần nhìn qua là biết kết cuộc sẽ thế nào, nói thật lòng, ta e rằng người chẳng phải là đối thủ của ta!

Thái Anh tức giận điên cuồng, nhưng lại cất tiếng cười rờn rợn nói:

- Hay! Hay lắm! Ta cho người khoác lác, cho người tự tin! Mẹ nó, dù thế nào đi nữa lão tử cũng nhất định xem cho biết, rốt cuộc ai sẽ chế phục ai, ai sẽ không là đối thủ của ai!

Trong khi Thái Anh đang kích động dữ dội định lao vào giao chiến với Nhậm Sương Bạch thì Từ Thăng vội vàng bước tới, giơ tay ngăn lại, giọng trầm trầm nói:

- Thái lão! Bình tĩnh lại nào, có gì mà phải nóng giận đến như vậy? Người ta đang dùng kế khích tướng để chọc giận người, sau đó nhân cơ hội người nóng giận tâm thần bất định mà ra tay hạ sát thủ, chuyện đơn giản như vậy, không lẽ người cũng chẳng nhận ra hay sao?

Thái Anh gầm lên:

- Đó là tại hấn nằm mộng giữa ban ngày! Thái Anh này nào phải tay mơ mà có thể mắc mưu hấn!

Từ Thăng gạt đầu chậm rãi nói:

- Nếu vậy thì người phải dần nộ hỏa trong lòng, đừng để nộ hỏa thiêu đốt lý trí, đừng để mất sự sáng suốt ngày thường, Thái lão, người là một lão giang hồ, đương nhiên là biết cân nhắc khinh trọng lợi hại!

Cố hết sức để lấy lại bình tĩnh, Thái Anh nghiêng răng kèn kẹt nói:

- Ta nhất định chẳng bỏ qua cho tên thất phu chó má này, chờ cho tâm thần ta bình tĩnh lại chút nữa, ta sẽ lập tức cắt đầu hắn, băm vằm thi thể hắn cho chó ăn!

Khẽ vỗ vỗ vai Thái Anh, Từ Thăng dịu giọng nói:

- Trận tiếp theo này để ta bồi tiếp hắn, nếu ta không ngăn được hắn thì đến phiên ngươi vậy!

Hơi do dự một thoáng, Thái Anh miễn cưỡng gật đầu, lão biết rõ tạo chỉ võ công, công lực của Từ Thăng đều vượt trội hơn lão, để Từ Thăng xuất trận, hiệu quả có thể khả quan hơn bản thân lão ứng chiến rất nhiều.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp [www.VietKiem.com](http://www.VietKiem.com) - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account [you@vietkiem.com](mailto:you@vietkiem.com)
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>